

Els teatres del país necessiten passar del 70% de l'aforament al 100%, amb el públic assegut amb mascareta i amb passi sanitari i tot el que calgui. Si no, tornarem a ser allà on érem, amb un sector cada cop més pobre i la sensació que hem perdut un any. Sense ajudes directes, de nou, es podrà fer ben poca cosa per aixecar el vol.

Aforaments al 100%

Per Andreu Gomila

Platees plenes, espectadors amuntegats... Com abans. Per accedir-hi, però, el públic havia de passar un triple control: l'entrada, el passaport Covid i el Vigipirante, el rigorós pla antiterrorista francès per mor del qual, si portes aigua, et fan beure un glopet, no fos cas que el líquid fos explosiu.

No s'hi fa teatre. I, per tant, el públic s'asseu en grades, que sovint són tan estretes que toques les espatlles dels veïns. La sensació de perill imminent, de poder-te contagiar en qualsevol moment, eren elevades. Molt. Però no va passar res. Mentre a Catalunya estàvem per sobre dels 1.000 casos per cada 100.000 habitants, a la Provença estaven de color verd, en una situació com la que vivim ara al país. Això vol dir que les mesures de seguretat adoptades pel certamen francès van funcionar? Potser sí.

Des de primers de juny, a França s'ha implantat el passi sanitari arreu. I Avinyó va ser un extraordinari banc de proves, molt més seriós i menys matusser del que van representar a casa nostra els festivals de música que van conver-

tir-se en megabrots. Al teatre, el públic està assegut i és més obediència i és fàcil cridar l'atenció l'espectador despistat que s'abaixa la mascareta.

Aquí, tanmateix, la temporada comença així com va acabar el Grec, amb el 70% d'aforament permès. Durant el festival d'estiu de Barcelona, amb la incidència disparada a la ciutat, es van cancel·lar funcions i es van tancar sales per culpa de la Covid, però sempre per culpa dels equips artístics, mai perquè hi hagués hagut un brot a la platea durant una funció. Després de l'experiència d'Avinyó i l'any que portem amb les sales obertes, a diferència del que ha passat a Europa, per què no es permet als teatres aspirar a omplir les sales?

Les sales de proximitat ho van demanar al juliol. I Temporada Alta ho ha reclamat de cara a l'octubre. És de suposar que la conselleria de Cultura ha fet la seva feina i ho ha fet saber al Prociocat, que és qui té la darrera paraula. Per ara, ningú no ha dit res. Silenci.

Amb els teatres al 50%, Cultura va repartir ajudes entre els privats per compensar la mesura:

1

2

1. El Teatre Grec. 2. Aurora Bauzá i Pere Jou estrenaran espectacle al festival TNT de Terrassa. 3. Eduard Farelo protagonitza *Assassinat a l'Orient Express* al Condal. 4. El *Sonoma* de La Veronal al Palau dels Papes del Festival de d'Avinyó 2021, que va comptar amb un 100% d'aforament.

3

DAVID RUANO

un 16% de la taquilla per funció. Considerava que si un teatre podia facturar el 66% de la platea, ja no perdia diners. Els públics van quedar fora i se suposa que les administracions eixugaran els dèficits generats. Se suposa...

Amb el 70%, el cop de mà institucional va desaparèixer. Érem al juny, poc abans de l'inici del Grec, i ningú no es va queixar. Ara és diferent. Ara hi ha el 70% de la població vacunada i hem viscut el Festival d'Avinyó al 100%. Aleshores, per què no s'estableix d'una vegada per totes el passi sanitari i deixen que els teatres s'omplin al màxim?

D'aquí a un mes començarà Temporada Alta i no sé si el festival gironès es pot permetre el luxe de no poder inaugurar amb el 100%, sobretot si tenim en compte que en, circumstàncies normals, registra ocupacions superiors al 90%, cosa que li permet quadrar la caixa i, sobretot, oferir una programació de primera. L'any passat ja van anar justets: la partida de taquillaatge en l'apartat d'ingressos va passar del 23,8% de 2019 al 6,9%, i no van perdre diners perquè les institucions i els mecenes van seguir apostant pel certamen tot i la reducció dràstica d'espectacles.

Per a aquesta tardor, Temporada Alta, així com la resta de festivals i teatres del país, han dissenyat una programació com la que haurien dibuixat el 2019, però no podran omplir. A França, sí, gràcies al passaport Covid, el mateix que et demanen per entrar a Balears, per exemple, cosa →

4

FESTIVAL D'AVINYON

→ que no ha suposat cap daltabaix per al turisme ni per als residents, ni cap manifestació massiva de protesta. Per què, doncs, repeteixo, no s'implanta la mateixa mesura per accedir a les sales? No ho pot decidir la Generalitat, això, ella soleta, per salvaguardar aquesta cultura nostra que tant diu estimar i valorar, però que, a l'hora de la veritat, se la mira de reüll, com si fos una pedra a la sabata?

Els aforaments reduïts, l'únic que fan és elititzar la cultura, perquè, al final, els que aconseguen entrades són els més connectats, els més *branchés*, els que estan al cas de tot. La majoria de la gent, els que no es poden permetre gastar una hora fent F5 a l'ordinador, es queda fora. I ja sabem que haurem de conviure amb la Covid-19 una bona temporada. Durant aquest període, no hauríem de deixar que els ciutadans considerin que anar al teatre és impossible, que mai no hi ha entrades per als espectacles que tothom vol veure.

Amb el que va passar als festivals de música del juny el lema 'La cultura és segura' ha quedat obsolet. No se'l creu ningú. Quan entres en una sala on hi ha 50, 200 o 800 alens, corres perill. Ara i abans. Ara, els espectadors que estossen marxen, avergonyits. Abans, patíem concerts de refredats de manera abnegada. Ara hi ha una consciència de la salut que no existia. I si et demanen un certificat que digui que has fet tot el possible per no emmalaltir o que ja has passat el virus, ningú no aixecarà la veu. Ans al contrari, tothom se sentirà més segur.

Així que, Govern, conselleria i Procicat, fixin protocols clars, implantin el passi sanitari i deixin que la gent faci la seva feina i que el públic, al complet, en gaudeixi. Si no volen fer-ho, expliquin, almenys, per què. •

Bros, de Romeo Castellucci, és un dels espectacles estrella de Temporada Alta 2021.

STEPHAN EL AGLA

MUSEU DE CAMBRILS

El celler de Cambrils. A la dreta, mural d'Ismael Balanyà a la

Els múltiples productes que s'extreuen del raïm —alguns l'assimilen a les diferents i variades utilitats del porc— sempre han produït fascinació, admiració o devoció en les cultures de la Mediterrània. Des de la nit dels temps, el vi ha esdevingut element clau, i detonant, de tota mena de fets socials i culturals. Una atracció humana que s'ha traduït en una quantitat ingent de representacions artístiques vinculades al vi i al seu món.

Passejant pels museus d'art, arqueologia, història o etnografia del país, i fora, ràpidament s'esdevé una ruta centrada en el fruit de la vinya: potser per unes àmfores; potser per alguna representació de Dionís o Bacus; potser per una iconografia cristològica; per una escena pastoral, o, simplement, per l'aparició d'un raïm o una copa de vi en alguna natura morta.

Un dels moments àlgids de la representació de la verema com a esdeveniment que fascinava artistes són les dècades que perfilen el canvi del segle XIX cap al XX. Moment en què l'artista surt del taller i comença a immortalitzar el seu entorn. Pintors com Martí Alsina, Casas, Joaquim de Miró, Mas i Fontevila, Mir, Gimeno, Castells Martí, entre molts altres, amb obres al MNAC, al Museu de Montserrat o a la col·lecció dels Museus de